

V Pg 16/2003

OKROŽNO SODIŠČE V LJUBLJANI
Tavčarjeva ulica 9

1503 LJUBLJANA

TOŽEČA STRANKA: 1. [REDACTED], Ljubljana in ostalih 1135 tožnikov,
ki jih zastopa:

TOŽENA STRANKA: 1. REPUBLIKA SLOVENIJA,
ki jo zastopa Državno pravobranilstvo RS v Ljubljani
2. AGENCIJA ZA TRG VREDNOSTNIH PAPIRJEV,
Poljanski nasip 6, Ljubljana,
ki jo zastopa Odvetniška družba Zdolšek Stojan in Barbka iz
Ljubljane

P R I T O Ž B A

- zoper sodbo naslovnega sodišča z dne
10.03.2005, opr.št. V Pg 16/2003

- 3 x

- pooblastilo v spisu

Tožeče stranke so dne 27.06.2005 prejele spredaj navedeno sodbo naslovnega sodišča, zoper katero pravočasno vlagajo

p r i t o ž b o

ter Višjemu sodišču v Ljubljani predlagajo, da izpodbijano sodbo razveljavi ter zadevo vrne v ponovno odločanje sodišču prve stopnje.

O b r a z l o ž i t e v :

Z izpodbijano sodbo je naslovno sodišče zavrnilo tožbeni zahtevek tožnikov, po katerem bi morali toženi stranki nerazdelno plačati zneske, ki so jih tožniki kot vlagatelji v vzajemne sklade družbe za upravljanje proficije Dadas izgubili zaradi ravnanja toženih strank.

Sodba naslovnega sodišča je nezakonita, ker so podani pritožbeni razlogi iz 1. odstavka 338. člena Zakona o pravnem postopku.

1. Vsebinske kršitve sodišča

Toženi stranki ne moreta prevaliti stroškov svojega delovanja na vlagatelje v vzajemne sklade – tožnike. Zakonodaja s področja investicijskih skladov, družb za upravljanje in trga vrednostnih papirjev je bila leta 1996 pomanjkljiva in neuskklajena s stanjem stroke v svetu ter izkušnjami v razvitih državah. Prvotožena stranka je nadzor nad drugotoženo stranko opravljala površno in vsebinsko nezadostno, med drugim Državni zbor vse doslej poročila drugotožene stranke za leta 1995 do 1997 ni sprejel. *Sklep* drugotožene stranke (v resnici odredba, točka 26 odločbe Ustavnega sodišča, Ur. l. RS, 32/1996) o prepovedi vplačil je bil 13. 03. in 20. 3. 1996 sprejet na osnovi lažne, zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja, brez normalnih analiz stanja na trgu (glej spodaj). Člani Stokovnega sveta 20. 03. 1996, ob sprejemanju *Sklepa*, npr. niso vedeli, da sredstva vzajemnih skladov Proficia Dadas presegajo 3,5 milijardno mejo oz. tega niti niso preverjali. Vlagatelji – tožniki niso bili stranka v postopku proti DZU Proficia Dadas, toženi stranki proti njim nista sprožili nobenega postopka, stroške postopka (izgubo premoženja v vzajemnih skladih) pa sta prevzeli prav na njih. Po 26. členu ustave je država dolžna povrniti škodo, ki je nastala zaradi takega, protipravnega ravnanja toženih strank.

Sodišče očitno ne loči vzajemnega sklada kot družbe v upravljanju, DZU (Proficia Dadas) od vzajemnega sklada kot premoženja v lasti vlagateljev (tožnikov). Sodne odločbe Agencije za trg vrednostnih papirjev proti Proficii Dadas in Dadas BPH glede morebitnih nezakonitosti slednjih dveh niso predmet te tožbe in so zanjo v glavnem irelevantne. V tej tožbi gre za delovanje toženih strank proti vlagateljem v vzajemne sklade Proficie Dadas – tožnikov s kršenjem njihovih pogodbenih in človekovih pravic. Sodišče očitno »miži« pred resničnimi razlogi za tožbo.

Sodišče ni upoštevalo vseh okoliščin, čeprav so mu bili predloženi neizpodbijni dokazi za uničujoče ravnanje toženih strank do premoženja tožnikov, ne samo 13. in 20. 03. 1996, temveč tudi pred in po tem tednu, kar je bilo sicer v interesu klientele toženih strank, vendar je kumulativno, sinergijsko uničilo premoženja vlagateljev – tožnikov. Na 4. seji Stokovnega

sveta še ni bilo nobenih obtožb o "trgovanju med skladi", "manipulaciji VEP" ali »manipulaciji cen delnic". Po navedbi drugotožene stranke so bili edini razlogi »preveliki prilivi kapitala na trg« (beri – v sklade Proficia Dadas) in »previsoke cene delnic« (čeprav je bilo res ravno nasprotno). Uradna razlaga na seji je bila, da bi v primeru pritožbe na Ustavno sodišče le-temu zatrjevali, da so bili razlogi za *Sklep* (str. 4 »*Možnih ukrepov ...*« od 20. 03. 1996):

- »počasnejši potek privatizacije«, s tem počasnejše naraščanje »obsega kapitalizacije borznega trga«, manjše možnosti »razpršitve tveganj«, kar »**bo** privedlo do hujših motenj pri poslovanju skladov«.

S prepovedjo vplačil ni mogoče izboljšati razpršitve tveganj, temveč se likvidnost samo še bistveno poslabša. Sodišče je tako razsodilo v nasprotju z Ustavnim sodiščem, ki je bilo prepričano, da gre za hujše motnje na trgu, ne pa za ravnanje ene DZU; za slednje so bili v ZISDU na voljo drugi člani, ki ne bi uničevali premoženja vlagateljev – tožnikov.

Vlagateljem – tožnikom so se oči začele »odpirati« že na prvem sestanku z drugotoženo stranko, 12. 04. 1996, ko je odklonila reševanje premoženja vlagateljev, in so se dokončno odprle, ko je Državni svet pridobil zaupno dokumentacijo, ki pojasnjuje nezakonito in nerazumno delovanje drugotožene stranke. Prav zaradi tega tudi tožijo državo in Agencijo. Očitno pa se oči še niso odprle sodišču, ki vidi samo neresnične »argumente« drugotožene stranke in verjame ponarejenim listinam, ki jih je le-ta predložila sodiščem. Z njimi je Ustavnemu in Vrhovnemu sodišču natresla v oči toliko peska, da sta le dva sodnika, mag. Matevž Krivic in prof. Lovro Šturm, zaslutila zlorabe drugotožene stranke.

2. Nezakonitost *Sklepa* z dne 20. 03. 1996

Sklep drugotožene stranke od 20. 03. 1996 je bil objavljen 28. 03. 1996. *Sklep* o dopolnitvi *Sklepa* je bil objavljen 14. 06. 1996, po podpisu pogodb vlagateljev – tožnikov s PS Dadas v maju 1996. Torej ni mogoče razsoditi, da odprava nezakonite časovne neomejenosti *Sklepa* tri mesece po objavi »ne bi imela nikakršnega vpliva na investitorje v tem smislu, da bi časovna omejenost *Sklepa* investitorje spodbudila k temu, da investicijskih kuponov ne bi pričeli vnovčevati« (str. 63). Narobe, če bi bila časovna omejitev znana že od začetka, ne bi bilo borznega zloma, Proficia Dadas ne bi prenesla premoženja v skrbništvo Priomu in vlagatelji – tožniki ne bi imeli potrebe po vnovčevanju investicijskih kuponov.

3. Bistvene kršitve pravnega postopka (14. alineja 339. člena ZPP)

- a) Sodbe ni mogoče preizkusiti
  - Sodišče ni izvedlo dokazov in zato navedb obeh strani ne bo mogoče preizkusiti. Trditve drugotožene stranke v sodbi bi se pri izvedbi dokazov ena za drugo sesule.
- b) Izrek sodbe nasprotuje samemu sebi
  - Sodba ni logična, npr. objava Proficie Dadas od 28. 03. 1996 naj bi kar »klicala investitorje k čimprejšnjemu dvigu vloženih sredstev« (sodba, str. 58) – kako naj bi to napravila, če so bila sredstva prenešana v začasno skrbništvo Priomu? Tudi, če bi jih, bi bilo potrebno ob splošnem padanju cen zaradi delovanja drugotožene stranke papirje najprej prodati po bagatelnih cenah! Domneva Proficie Dadas, da bo prišlo do »drastičnega znižanja vrednosti enote premoženja«, je bila popolnoma pravilna – premoženje vlagateljev, ki so prešli na Kmečko družbo, je do konca avgusta 1996 padlo na 30 % vrednosti iz marca 1996 (Vlagatelji so

- izgubili 70 odstotkov premoženja, *Večer*, 03. 09. 1996). Če bi šli na Kmečko družbo vsi vlagatelji, bi vrednost padla še bolj, na 10–20 %.
- c) V sodbi niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih
- V sodbi niso obravnavani najpomembnejši dokumenti: zaupni dokumenti za odločanje Strokovnega sveta 13. in 20. 03. 1996, odredba o odpoklicu kreditov in začetku izboljševanja strukture naložb od 14. 03. 1996, zapisniki sej Strokovnega sveta, gibanje slovenskega borznega indeksa, analiza najpomembnejših kazalcev borznega trga. Vsi ti dokumenti so bili dokazano prikriti Ustavnemu sodišču, kar je bilo dokazano z vpogledom v spis na Ustavnem sodišču.
  - Sodišče (str. 57) očitno ni prebralo dokazov Državnega sveta glede objave »Obvestila za javnost« dne 15. 03. (*Poročevalec DS*, 11/1, str. 39–43). Vendar obvestilo samo ne bi povzročilo kake pomembne škode. Premoženje vlagateljev – tožnikov je uničila vrsta dejanj toženih strank, ki so s sinergijskim učinkom povzročila realizirane kapitalske izgube. Razlage sodišča so izrazito pristranske, temelje na neresnicah in ponarejenih dokumentih. Sodba ne upošteva dokazov, ki so jih zbrali Državni svet in tožniki v 6 letih trdega dela.
  - Ni res, da bil bil *Sklep* »blažji ukrep«, to je bilo najmanj finančno neznanje, še verjetneje pa načrtna manipulacija drugotožene stranke. Delna prekinitev namesto popolne je bila uničujoča za vzajemne sklade in s tem za premoženje njihovih lastnikov – tožnikov. Edino zakonita bi bila popolna prekinitev poslovanja in hkratna določitev roka veljavnosti, kar ne bi povzročilo kakšne velike škode.
- d) V sodbi navedeni razlogi so si med seboj v nasprotju
- Če bi drugotožena stranka res hotela ustaviti vplačila, bi to lahko storila z omejitvijo na dejanski višini že zbranih sredstev vzajemnih skladov Proficia Dadas, tj. 6 mrd SIT in ne 3,5 mrd SIT. S tem trikom je drugotožena stranka dejansko nezakonito likvidirala premoženje vlagateljev – tožnikov, teoretično v višini 2,5 mrd SIT, dejansko pa v celoti, ker se sproženega razprodajnega plazu ne da in ni dalo zaustaviti. Iz »*Možnih ukrepov ...*« je ta namera drugotožene stranke tudi jasno razvidna. Namero dokazuje tudi izjava Aleša Žajdele v parlamentarni preiskavi, da članov Strokovnega sveta niso seznanili z dejstvom, da vzajemni skladi Proficia Dadas bistveno presegajo 3,5 milijardno mejo (5. seja Preiskovalne komisije Državnega zbora, str. 28).
- e) Nasprotja med navedbami v sodbi in navedbami v listinah
- Sodišče piše o nekonsistentnosti navedb tožnikov (str. 59 in 62), ki »v nekaterih vlogah očitajo drugotoženi stranki, da ni imela zakonske podlage za izdajo odločb, v drugi pa ji očitajo, da jih ni izdala že prej«. V prvem primeru sodišče najbrž misli na *Sklep* od 20. 03. 1996, za katerega zakonske podlage ni bilo, ker ni bilo izrednega stanja. V drugem primeru najbrž misli na 145. člen ZTVP (ne ZISDU, kot piše na 63. str, sodbe), za katerega je zakonska podlaga bila in jo je drugotožena stranka sama priznavala (npr. V zaupni *Informaciji o ukrepih Agencije v zvezi z vzajemnimi skladi* predsednikoma vlade in Državnega zbora, 05. 04. 1996, str. 1). Drugotožena stranka je v »*Možnih ukrepih ...*« (str. 1) glede dovoljenj za upravljanje vzajemnih skladov po 35. členu ZISDU sama priznala: »Glede na določbo, da je potrebno ob pridobitvi splošnega dovoljenja priložiti tudi dokaze o uskladitvi naložb, pa izhaja, da bi morale do enakega roka pridobiti tudi posebna dovoljenja«, ni je pa izvršila. Seveda bi bila likvidacija premoženja vzajemnih skladov škodljiva, vendar bi toženi stranki ZISDU lahko uskladili z evropsko direktivo 85/611/EEC (*Poročevalec DS*, str. 18), po kateri strokovno normalna struktura naložb vseh vzajemnih skladov, tudi skladov Proficie Dadas, ne bi bila problematična.

- Priom je Dadasu BPH 13. 05. 1996 lahko izdal naročilo za posle z vrednostnimi papirji, saj je takrat že bilo odkupljenih precej investicijskih kuponov vlagateljev. Pred tem datumom pa za trgovanje s premoženjem v skrbništvu Prioma ni nobenih dokazov. Tudi revizija, ki so jo zahtevali vlagatelji, jih ni našla.
- Sodišče trdi (str. 64), da je prvotožena stranka samo odškodninsko odgovorna za delovanje drugotožene stranke. To ni res, tožba se nanaša tudi na delovanje prvotožene stranke, od sprejemanja zakonov, preko nadzora drugotožene stranke, do reševanja premoženja vlagateljev – tožnikov po zlomu borznega trga zaradi nezakonitega ravnanja drugotožene stranke.

4. Zmotna ali nepopolna ugotovitev dejanskega stanja

- a) Sodišče trdi (str. 57), da je bil »porast denarnih vlog v posamezne sklade, ki jih upravlja Proficia Dadas, v mesecu februarju nedvomno povezan z nadpovprečno visokimi stopnjami donosa, ki jih ti skladi izkazujejo oz. obljublajo ...«. Sodba Ustavnega sodišča (točka 16., Ur. l. 32/1996) jasno piše, da je to »... tudi posledica koincidence med poslabšanjem naložbenih možnosti zaradi zniževanja obrestnih mer na hranilne vloge in padanja menjalniškega tečaja DEM.« Nekateri od teh skladov (npr. Diver) so imeli v tem času neto odlive. Ni šlo za »obljube« temveč za »pričakovanja« (*Poročevalec DS*, str. 41 in 42). Donosi niso bili nadpovprečno visoki, saj so bili pred tem in kasneje bistveno višji; povprečje vedno sestavljajo nadpovprečni in podpovprečni – nadpovprečni se s svojimi dosežki hvalijo in vlečejo ekonomijo naprej. Vzajemni skladi Kmečke družbe so bili nekajkrat med najbolj donosnimi na svetu, pa jih zato ni nihče inkriminiral ali njihovim vlagateljem likvidiral premoženja.
- b) 10. 04. 1996 je drugotožena stranka poslala Ustavnemu sodišču dokumentacijo, ki je nastala šele po sprejemu *Sklepa* o prepovedi vplačil in je bila večinoma ponarejena, resnično gradivo za sejo 13. in 20. 03. 1996 z zapisnikom seje Strokovnega sveta, inšpekcijskimi zapisniki in drugimi verodostojnimi dokumenti pa je bilo Ustavnemu sodišču prikrito – o tem smo se prepričali z vpogledom v spis, ki ga je predsedstvu odbora vlagateljev dovolil predsednik Ustavnega sodišča.
- c) Pred ukrepanjem ni bila opravljena potrebna analiza stanja na trgu vrednostnih papirjev, katero je med drugim pogrešala ameriška SEC (Stock Exchange Commission) – njo je drugotožena straka kasneje vprašala za nasvet (magnetogram 5. seje preiskovalne komisije Državnega zbora, str. 36; vpogled v spis je predsedstvu odbora dovolil predsednik Državnega zbora). Kasnejše analize Državnega sveta so pokazale, da je bilo stanje na trgu povsem normalno, torej ni bilo nobene »spirale«:
  - s prenosom v skrbništvo Priomu je bila dejansko realizirana določba 112/3. člena ZISDU, po kateri ATVP z odredbo »začasno prekine poslovanje investicijskih skladov«; določilo je bilo enako onemu pri stečaju;
  - dolgoročni trend na trgu je bil od leta 1994 rahlo padajoč in ne rastoč;
  - prilivi niso bili previsoki temveč prenizki, kot sta v študiji ugotovila Veljko Bole in Dušan Mramor – predsednik Strokovnega sveta drugotožene stranke;
  - razmerja T/D , T/KV idr. so bila v kotacijah A in B po mednarodnih merilih popolnoma normalna;
  - privatizacijske delnice so bile močno podcenjene, nekatere so bile skoraj zastonj;
  - ni bilo pomanjkanja delnic, na trg so prihajale številne nove;
  - struktura vseh skladov, tudi tistih v Proficii Dadas je bila strokovno pravilna in v skladu z evropskimi smernicami, ki jih je vlada spremenila v drugem branju

- zakona, ne da bi parlament o tem izrecno obvestila; v noveli ZISDU so bile leta 2001 te smernice ponovno uveljavljene;
- Odbor vlagateljev je pridobil revizijsko poročilo, ki je pokazalo, da je šlo za realno premoženje. To je očitno tudi iz rasti premoženja vlagateljev, ki so šli na Kmečko družbo, začeli trgovati septembra 1996 s 30 % premoženja in do leta 2002 prišli na nominalno vrednost svojih vlog. Sodišče se torej tudi v tem moti (str. 61, 63 in 64).
- d) Drugotožena stranka 20. 03. 1996 ni imela nobenih analiz, 28. 3. je imela samo obvestilo Dadasu BPH konkurenčne družbe Medvešek Pušnik, ki je svoje investitorje in drugotoženo stranko zavajala z nestrokovnim namigovanjem na »*catch the cash*«. Za Ustavno sodišče pa je pripravila nestrokovne, pomankljive, lažne analize, s katerimi je dokazovala svoj prav (opozarjamo na že omenjene pripombe ameriške SEC). S prepovedjo vplačil v sklade ni mogoče povečati števila delnic, število likvidnih vrednostnih papirjev se samo zmanjša in s tem se delež posameznih papirjev v portfelju kvečjemu poveča, ne pa zmanjša, s čimer je zavajala drugotožena stranka.
- e) Začasno skrbništvo ni bilo namenjeno umiku premoženja iz nadzora drugotožene stranke (sodba, str. 59 in 62), Proficia Dadas je s tem preprečila svoj stečaj. Priom s premoženjem vzajemnih skladov Proficia Dadas nikoli ni upravljal. Prenos v skrbništvo se je zgodil teden dni po sprejetju *Sklepa* in je bil njegova posledica. Odvzem dovoljenja kaki DZU ne bi smel oškodovati premoženja vlagateljev – tožnikov; prav to, da ga v primeru Proficie Dadas je, upravičuje tožbo. Zakaj drugotožena stranka ni izdala odredbe o ničnosti prenosa in zahteve, da Priom vrne premoženje Proficii Dadas? Priom leta 1996 seveda ni izpolnjeval pogojev za skrbništvo iz leta 2001, ker jih takrat v ZISDU in ZTVP še ni bilo. Krivda za neurejenost instituta skrbnika je na prvotoženi stranki, ne na zasilnem skrbniku. Zakaj so pa to lahko uzakonili kasneje? Institucija je bila leta 1992, ob sprejemanju takratnih zakonov v razvitih državah, znana in bi jo lahko oz. morali vključiti v oba zakona.
- f) Drugotožena stranka nikoli ni in tudi ni mogla ukrepati proti PS Dadas (sodba, str. 63), ker take pristojnosti ni nikoli imela.

5. Zmotna uporaba materialnega prava

- a) Drugotožena stranka naj bi že 13. 03. 1996 vedela za »manipulacijo vrednostnih papirjev« (str. 57/58), čeprav je šele 12. 06. 1996 sprožila potopek v zvezi s tem proti Dadasu BPH. Če bi bilo to res, bi postopek prav gotovo sprožila že tri mesece prej. V resnici je šele 28. 03. 1996 pisala vodstvu Ljubljanske borze o »*sumu manipulacije cen*« in je dobila odgovor tik pred svojim dopisom Ustavnemu sodišču, 10. 04. 1996, v katerem pa je že pisala o »*veliki verjetnosti manipulacij*« (točka XXXXV/11 vloge tožeče stranke). V resnici je šlo samo za neurejenost razmer pri poslovanju z aplikacijami po prehodu na elektronsko trgovanje z vrednostnimi papirji. To trgovanje so uredili šele leto dni kasneje, vendar za nered ni bilo mogoče kriviti udeležencev na trgu in jim naprtiti »*manipulacije cen*« vrednostnih papirjev. »Manipulacije« je zavrgla tudi statistična analiza (*Poročilo DS*, str. 88–91).
- b) Tudi kasnejše »dokaze« o manipulaciji vrednosti enote premoženja in manipulacijah cen tržnih vrednostnih papirjev je Državni svet argumentirano zavrnil:
- Glajenje (dušenje) nihanj ni bilo možno zaradi odsotnosti normalnih tržnih instrumentov (po krivdi toženih strank), zato so si DZU pomagale najprej z rezervacijami in potem z »netržnimi« papirji, s katerimi so v zadnjih dveh mesecih pred zlomom trga zniževali (in ne zviševali) vrednosti enote premoženja in si nabirali rezervo za morebitni padajoči trend na trgu vrednostnih papirjev. Tak

način glajenja nihanj je država leta 1994 preverjala in ni našla nepravilnosti. O njem je pisal časnik *Finance* junija 1995, ko je zapisal izjavo pooblaščenca za upravljanje skladov Proficia Dadas, Andreja Rakoviča: »Kako se nam posreči ohraniti konstantno rast vrednosti točk, pa je naša poslovna skrivnost, za katero vedo le v agenciji.« Drugotožena stranka te izjave ni demantirala, metodo je vse do 28. marca 1996 dopuščala.

- Pri trgovanju med skladi lahko en sklad zasluži samo toliko kot drugi izgubi. Z netržnimi papirji ni mogoče manipulirati na trgu, z njimi ni mogoče povzročati motenj na trgu. Netržni papirji so bili ves čas vrednoteni po najnižji od dveh cen, nakupni ali knjigovodski; skladi niso imeli interesa, da bi jih kupovali po nižjih cenah od knjigovodskih, Priomu pa so jih prodajali po višjih in nižjih cenah.
- c) Sodišče je očitno nasedlo drugotoženi stranki, ki je trdila, da »v obdobju 1. 1. 1996 do 18. 3. 1996 ... ni bila v borzno kotacijo uvrščena nobena nova delnica« (sodba, str. 61). To je drugotožena stranka trdila tudi Ustavnemu sodišču (točka 12, Ur. l. RS, 32/1996). Resnica je bila drugačna in jo je drugotožena stranka v internih, zaupnih dokumentih tudi napisala (»Možni ukrepi...«, str. 4). Vendar je tudi svojemu Strokovnemu svetu posredovala nepopolno informacijo o »enem samem novem vrednostnem papirju« (Kolinske). V resnici je bilo po podatkih drugotožene stranke same (*Poročevalec Državnega zbora* št. 1/1997, str. 80) uvrščenih v kotacijo vrednostnih papirjev na Ljubljansko borzo od 01. 01. 1996 do 20. 03. 1996 šest vrednostnih papirjev:
  - redne delnice Kolinske, 8. 1. 1996,
  - obveznice Abanke, 8. 1. 1996,
  - obveznice Poteze, 7. 3. 1996,
  - redna delnica Salusa, 13. 3. 1996,
  - dve izdaji obveznic Komercialne banke Triglav, 20. 3. 1996,in v naslednjem mesecu dni še trije:
  - redna delnica PS Mercator, 4. 4. 1996,
  - Tovarna sladkorja Ormož, 12. 4. 1996,
  - Grosist Gorica, 22. 4. 1996.
- d) Dobički ne morejo biti »fiktivni« (sodba, str. 61 in 63), dobički so ali pa jih ni, so izgube. Realizirani kapitalski dobički ali izgube so seveda vplivali na rast vrednosti enote premoženja, v februarju in marcu so kapitalske izgube upočasnjevale rast VEP pri skladih Proficie Dadas: Diver, Neli in Rastko. Vendar je napačen sklep sodišča, da je bil namen poslovanja z netržnimi papirji oblikovanje cen delnic, torej manipulacije na trgu. Z netržnimi papirji ni mogoče manipulirati na trgu. Netržne delnice so bile poleg tega ves čas knjižene po isti ceni – knjigovodski.
- e) Sodišče trdi (str. 61), da je »z obema odločbama drugotožene stranke z dne 9. 5. 1996 prišlo na dan nezakonito poslovanje Proficije« in da je to povzročilo zahteve po odkupu investicijskih uponov. Sklep je bil objavljen 28. 03. 1996 in posledično je nastali veliki prodajni pritisk na kupone, vendar so bila zaradi grozečega stečaja Proficie Dadas sredstva vzajemnih skladov že 27. 03. 1996 prenešana v začasno skrbništvo Priomu in s tem zamrznjena. Sodišče je zavrtelo časovno kolo za 42 dni nazaj in s tem zmotno utemeljilo sodbe.

6. Izločitev sodišča

24. 02. 2003 je spis, opr. št. III P 237/99, v skladu z odločbo Višjega sodišča, Pravdni oddelek Okrožnega sodišča v Ljubljani odstopil Oddelku za gospodarsko sodstvo istega sodišča (opr. št. V Pg 16/2003). Sodnica se pozna s pomočnico direktorja drugotožene stranke in glavno

pravnico v sporni zadevi marca 1996 kot svojo bivšo kolegico na istem oddelku in je bila v razsojanju očitno pristranska, saj ni upoštevala mednarodno priznane in ustavno zagotovljene pravice do poštenega sojenja (fair trial). V 29. členu Ustave je vsakomur »zagotovljeno izvajanje dokazov v njegovo korist«. Sodnica ni izvajala dokazov tožnikov, ni upoštevala relevantnih dokazov iz zaupnih dokumentov, razkritih v letih od 2002 do 2005 in ni zaslišala nobenih prič. V tej luči se poraja sum o pristranosti sodišča oz. zunanji intervenciji nekdanje sodnice, pomočnice direktorja drugotožene stranke v spornem obdobju – s prenosom na gospodarsko sodišče je nastala možnost, da bi »njene« kolegice ravnale v korist toženih strank ne glede na dejstva. Zato sodišču predlagamo, da skladno s 356. členom ZPP odredi, da se nova glavna obravnava opravi pred drugim senatom in na drugem sodišču.

Tožeča stranka glede na navedeno predlaga kot v uvodu.

Grosuplje, 12.07.2005

██████████ in ostalih 1135 tožnikov